

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 508/05
26.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије, у Београду, у већу састављеном од судија: Николе Мићуновића, председника већа, Зорана Савића и Миодрага Вићентијевића, чланова већа, саветника Врховног суда, Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 2. Кривичног закона Републике Србије у вези члана 22. Основног кривичног закона, решавајући о жалби браниоца оптуженог – адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу, К. 90/04 од 25. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, дана 26. маја 2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Окружног суда у Пожаревцу, К. 90/04 од 25. фебруара 2005. године.

Образложење

Наведеном првостепеном пресудом Окружног суда у Пожаревцу, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 2. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ и осуђује на казну затвора у трајању од пет година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 30. септембра 2004. године, па надаље; трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда; оштећени правни следбеник сада пок. ПП, ББ, за остваривање имовинско-правног захтева упућује се на парницу.

Против наведене пресуде, жалбу је изјавио бранилац оптуженог, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. У жалби, је, захтевано да бранилац оптуженог буде позван на седницу већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије поднеском Ктж. број 641/05 од 08. априла 2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа којој није присуствовао уредно обавештени Републички јавни тужилац и бранилац оптуженог АБ адвокат, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалби, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреду кривичног закона на штету оптуженог, на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности, у

смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Из описа радњи наведених у изреци првостепене пресуде, произилазе сва битна обележја бића кривичног дела за које је оптужени побијаном пресудом оглашен кривим, а дати разлози у погледу чињеница важних за доношење одлуке су довољни и правилни и не садрже противречности у погледу одлучних чињеница, како се то наводи у жалби браниоца оптуженог, а наиме, да се првостепена пресуда заснива на битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 364. став 1. тачка 11. ЗКП. У ствари, жалбени наводи по том основу, свODE се на оспоравање утврђеног чињеничног стања.

Оспоравајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињенично стања, у жалби браниоца оптуженог се истиче, доследно тези заступаној током поступка, и понавља одбрана оптуженог да оптужени није извршио кривично дело које му се ставља на терет и да је управо то погрешно утврђено погрешном оценом изведених доказа и одбране оптуженог.

Супротно наводима жалбе, првостепени суд је на основу доказа које је извео на главном претресу и правилно оценио како појединачно, тако и у међусобној повезаности, утврдио да је оптужени на начин описан у изреци првостепене пресуде, извршио кривично дело у питању.

Своје чињенично утврђење у овој кривично-правној ствари, првостепени суд је засновао на исказима сведока ВВ и ГГ – очевидаца догађаја, које су јасно, доследно и уверљиво сведочиле о критичном догађају и које су биле сагласне у тврдњи да је оптужени заједно са ДД (чије презиме нису знале), песницом и ногама ударали и шутирали сада пок. ПП по разним деловима тела. Исказима наведених сведока основано је првостепени суд поклатио веру, пре свега, због тога што су оне биле јединствене у приказивању догађаја, што нема разлога да неосновано терете оптуженог и што су и при суочењу са оптуженим биле категоричне у тврдњи да је оптужени пок. ПП ногама и рукама ударао по разним деловима тела. Осим тога, ту су и други изведени докази, записник о обдукцији, налаз и мишљење вештака мр ЋЋ, којима је у потпуности оповргнута усамљена и ни једним доказом потврђена одбрана оптуженог.

Жалбене наводе браниоца оптуженог којим се на један непримеран начин у погледу моралних квалитета доводе у сумњу искази наведених сведокиња, Врховни суд оцењује неоснованим и очигледно усмереним на избегавање кривичне одговорности оптуженог за дела за која се терети.

Такође, неосновано се жалбом браниоца оптуженог доводи у сумњу и налаз и мишљење вештака судске медицине мр ЋЋ који је како у датом писменом налазу, тако и током поступка приликом непосредног објашњавања датог налаза, био доследан, да је пок. ПП критичном приликом задобио тешке телесне повреде у виду крвних подлива у пределу главе и грудног коша и 39 прелома грудне кости и ребара с`обе стране, које су довеле до присуства крви у можданим коморама, присуства крви у срчаној кеси и нагњечење срчаног мишића, нагњечење плућног крила и присуства ваздуха у грудним дупљама, што је проузроковало његову смрт, и да се настала од ударца стиснутом песницом и ударца ногом, тј. стопалом са неком обућом. Имајући у виду да је налаз дат од стране стручног лица, да на исти током поступка није било примедби, Врховни суд налази да је чињеница што је наведени вештак запослен у МУП-у, како се то наводи у жалби браниоца оптуженог, не доводи у сумњу објективност наведеног вештака.

Што се тиче жалбених навода којима се доводи у сумњу учешће другог лица у извршењу кривичног дела, Врховни суд налази да је првостепени суд то питање правилно расправио и на страни 10 образложења побијане пресуде, дао потпуне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

За психијатријско вештачење предложено у жалби, по оцени Врховног суда, нема оправданог разлога. У списима предмета нема података који би указивали на постојање сумње да је урачунљивост оптуженог искључена или смањена услед трајне или привремене душевне болести, па је очито, да у овом случају нису испуњени услови за вршење психијатријског вештачења предвиђеног у члану 130. ЗКП и да су жалбени наводи и у овом погледу неосновани.

Остали жалбени наводи, у колико се односе на чињенично стање, нису од утицаја на правилно пресуђење.

Према томе, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, и, уз правилну примену кривичног закона, противправну делатност оптуженог, правно квалификовао као кривично дело тешке телесне повреде из члана 53. став 3. у вези става 2. КЗ РС у вези члана 22. ОКЗ. У побијаној пресуди суд зато дати јасни, исцрпни и уверљиви разлози које и Врховни суд у свему прихвата, а жалбене наводе браниоца оптуженог, којима се првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, оцењује као неосноване.

Испитујући одлуку о казни, а у смислу члана 383. ЗКП, Врховни суд налази да су правилно утврђене и све околности релевантне за одмеравање казне, како олакшавајуће које се тичу личних, породичних и материјалних прилика оптуженог, те и отежавајућу околност да је он већ осуђиван за слична кривична дела. Ове околности првостепени суд је правилно ценио и оптуженом одмерио казну затвора сразмерну тежини дела и степену кривичне одговорности оптуженог, коју Врховни суд сматра неопходном за остваривање законом предвиђене сврхе кажњавања – члан 33. ОКЗ.

Са изнетих разлога, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, За председника већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Миодраг Вићентијевић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ